

РЕШЕНИЕ

№ 4857

гр. София, 15.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Мадлен Петрова

Миглена Недева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **1980** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мадлен Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Б. М. С. от [населено място] против решение от 10.01.2013г. на Софийски районен съд, постановено по н.а.х.д. № 3909/2012г., в частта, в която е потвърдено наказателно постановление № 118740 от 12.01.2012г. на началник АНД, отдел Пътна полиция – СДВР.

Касаторът твърди, че решението е неправилно, необосновано и постановено в нарушение на материалния закон, по съображения за неправилно приложение на чл. 42 от ЗАНН при преценката на съда за редовност на съставения АУАН и противоречие с чл. 177, ал.1 от ЗДвП. Оспорва се и компетентността на органа, съставил акта.

Искането е за отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

Ответникът – СДВР – отдел Пътна полиция не се представлява в касационното производство и не ангажира становище по наведените касационни доводи.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд, С. - град, след като прецени касационните доводи и извърши проверка на обжалвания съдебен акт съгласно чл. 218 от АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211 от АПК,

поради което е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществуването на спора, съдът приема следното:

Предмет на съдебен контрол пред СРС е било наказателно постановление № 118740 от 12.01.2012г. на началник АНД, отдел Пътна полиция – СДВР, с което на Б. М. С. от [населено място] е наложена глоба в размер на 300 лева на основание чл. 177, ал.1, т.2, пр.2, прил.1 от ЗДвП за нарушение на чл. 150а от ЗДвП.

От фактическа страна съдът е установил, че на 29.12.2011г. касаторът управлявал товарен автомобил „Рено” с ДК [рег.номер на МПС] собственост на трето лице по ул. Родопски извор с посока на движение от [улица]към [улица]и на кръстовището с бул. Т. К. допуска ПТП, като при извършената проверка се установило, че няма СУМПС. За констатираното е съставен АУАН № 118740/29.12.2012г. от полицейски инспектор при ОПП – СДВР, в който нарушението е квалифицирано по чл. 150 от ЗДвП.

Въз основа на така съставения акт е издадено и атакуваното наказателно постановление, с което глобата от 300 лева е наложена за нарушение по чл. 150а от ЗДвП, описано като управление на МПС, без СУМПС, отнето по реда на чл. 171, т.1 от ЗДвП.

С решение от 10.01.2013г., постановено по н.а.х.д. № 3909/2012г. Софийски районен съд е отменил наказателното постановление в частта на отнетите 6 контролни точки и го е потвърдил в частта на наложеното административно наказание по чл. 177, ал.1, т.2, пред. 2, прил.1 от ЗДвП.

Решението се обжалва, в частта, в която е потвърдено наложеното административно наказание. В останалата част, в която е отменено наказателното постановление, съдебният акт не е предмет на касационен контрол.

Съгласно чл. 218 от АПК, приложим в настоящото производство на основание чл. 63, ал.1 от ЗАНН касационната инстанция обсъжда само наведените в жалбата касационни основания. За валидността, допустимостта и приложението на материалния закон, съдът следи служебно. По силата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН преценката за правилност на съдебното решение, постановено от въззивния съд в производството по ЗАНН се извършва въз основа на касационните основания по чл. 348 от НПК, а не по чл. 209 от АПК. Ето защото касационните доводи за необоснованост на съдебния акт не следва да бъдат обсъждани, тъй като НПК не предвижда такова касационно основание.

Решението в атакуваната му част е неправилно, поради неправилно приложение на материалния закон. Съображенията за това са следните:

Преди всичко установената от СРС фактическа обстановка и по – конкретно обстоятелството, че санкционираният водач е причинил ПТП е неотнормено към описаното в акта и НП деяние, което се отнася единствено до управлението на МПС без свидетелство за управление.

Неправилна е преценката на съда и относно правната квалификация на нарушението, дадена в НП и изводите, че същата кореспондира с тази, дадена в АУАН. От съдържанието им се установява, че административнонаказателното производство срещу Б. С. е образувано за нарушение по чл. 150 от ЗДвП, изразяващо се в управление на товарен автомобил без СУМПС, а глобата е наложена по чл. 177, ал.1, т.2, пред.2, прил.1 от ЗДвП за нарушение по чл. 150а от ЗДвП, което изразява в управление на МПС без СУМПС, отнето по реда на чл. 171, т.1 от ЗДвП. Налице е разминаване както по отношение описанието на деянието, вменено като нарушение на

санкционирания водач, така и в правната му квалификация. СРС, в мотивите на обжалвания съдебен акт е обсъждал единствено приложението на чл. 150 от ЗДвП, не и наличието на административно нарушение по чл.150а от същия закон. Това е довело и до неправилни изводи относно спазването на чл. 57 от ЗАНН при издаването на НП и законосъобразността на наложената административна санкция.

Санкционната норма на чл. 177, ал.1, т.2 от ЗДвП предвижда административно наказание глоба от 100 до 300 лв. за лице, което управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление или то е отнето по реда на [чл. 171, т. 1 или 4](#) от ЗДвП т.е. визирани са два самостоятелни състава на административни нарушения.

В разглеждания случай касаторът е санкциониран за осъществяване на второто предвидено нарушение, а именно, че управлява товарен автомобил, без СУМПС, отнето по реда на чл. 171, т.1 от ЗДвП. Така описаното нарушение от една страна не кореспондира с деянието, посочено в АУАН и от друга – не се установява да е извършено от водача от наличните по делото доказателства.

Нормата на чл. 171, т.1 от ЗДвП предвижда налагане на принудителна административна мярка „временно отнемане свидетелството за управление на МПС” . Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В процесния случай както в АУАН, така и в НП липсва описание на факти и обстоятелства, от които да е видно, че спрямо санкционирания водач е приложена ПАМ по чл. 171, т.1 от ЗДвП. По делото не са налице и доказателства за налагането на такава мярка, включително препис от заповед, издадена на основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП. Данни за наложена ПАМ по чл. 171, т.1 от ЗДвП не се съдържат и в приложената с административнонаказателната преписка разпечатка за съставените на Б. С. актове и издадените НП.

Действително в цитираната разпечатка е отбелязано, че с НП АБ3583 от 05.01.2012г., на основание чл. 174, ал.3, предл.1 от ЗДвП касаторът е лишен от право да управлява МПС за срок от 18месеца и му е наложена глоба от 1 000 лева, но управлението на моторно превозно средство, след като водачът е лишен от това право по съдебен или административен ред е основание за налагане на административно наказание по чл. 177, ал.1, т.1 от ЗДвП и не подлежи на санкциониране на основание чл. 177, ал.1, т.2 от същия закон.

Наред с горното СРС неправилно е приложил нормата на чл. 57 от ЗАНН, като е приел, че при издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на изискванията относно неговото съдържание, тъй като описанието на нарушението не кореспондира с обстоятелствената част на акта.

Неправилно съдът е приел, че правната квалификация на нарушението по чл. 150 от ЗДвП е прецизна, без да обсъди дадената в НП правна квалификация на деянието по чл. 150а, ал.1 от ЗДвП.

Изводите, че санкционираният водач е осъществил състава на нарушението по чл.177, ал.1,т.2, пред.2, прил.1 от ЗДвП са изградени в противоречие с наличните по делото доказателства.

Изложеното обосновава извод за неправилно приложение на закона при постановяване на съдебния акт в обжалваната му част – касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН за неговата отмяна. Вместо

него следва да се постанови друго решение, с което наказателното постановление да се отмени.

За пълнота на изложеното следва да се посочи, че касационният довод за некомпетентност на актосъставителя е неоснователен. Видно от съдържанието на АУАН е видно, че е съставен от полицейски инспектор в отдел Пътна Полиция – СДВР. Съгласно т.1.1. от представената по делото заповед рег. № 1687/02.07.2010г. на министъра на вътрешните работи полицейските органи от звената Пътна полиция при ОД на МВР и СДВР разполагат с правомощия за съставяне на актове по чл. 189, ал.1 от ЗДвП.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал.1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, V-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 10.01.2013г. на Софийски районен съд, постановено по н.а.х.д. № 3909/2012г., в обжалваната част, в която е потвърдено наказателно постановление № 118740 от 12.01.2012г. на началник АНД, отдел Пътна полиция – СДВР и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 118740 от 12.01.2012г. на началник АНД, отдел „Пътна полиция” – СДВР, с което на Б. М. С. ЕГН [ЕГН] е наложена глоба в размер на 300 лева, на основание чл. 177, ал.1, т.2, пред.2, прил.1 от ЗДвП за нарушение на чл. 150а, ал.1 от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.